

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 37/05-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi - farnosti Budkovce, zastúpenej advokátkou JUDr. A. T., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 24 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím riaditeľky Základnej školy v Budkovciach z 1. júla 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi - farnosti Budkovce o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2005 doručená sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti Budkovce (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. T., K., ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 24 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutím riaditeľky Základnej školy v Budkovciach (ďalej len „riaditeľka“) z 1. júla 2002 v súvislosti so zabezpečovaním výučby náboženskej výchovy na uvedenej základnej škole nezávisle od štátnych orgánov .

Porušenie svojho označeného základného práva vidí sťažovateľka v tom, že riaditeľka znemožnila zabezpečenie vyučovania náboženstva na predmetnej základnej škole podľa potrieb sťažovateľky tým, že odmietla predĺžiť pracovnú zmluvu katechétky

sťažovateľky. Sťažovateľka ďalej uviedla, že cirkvi a náboženské spoločnosti zabezpečujú vyučovanie náboženstva nezávisle od štátnych orgánov, t. j. bez ich rozhodovania alebo ovplyvňovania môžu zabezpečovať výučbu náboženstva.

Podľa názoru sťažovateľky neuzavretie pracovnej zmluvy s katechétkou podľa potrieb cirkvi, ktorá môže vyučovať náboženstvo na základnej škole podľa platných zákonov, avšak trvalý odpor riaditeľky jej to znemožňuje, je porušením ústavného práva zabezpečiť vyučovanie náboženstva cirkvou zakotveného v čl. 24 ods. 3 ústavy, pričom sťažovateľka síce uznáva, že riaditeľka má oprávnenie posúdiť predpoklady osoby pre výkon práce, ale neoprávňuje ju to, aby svojvoľne rozhodla v neprospech cirkvi. Sťažovateľka ďalej poukazuje na rozpor medzi platnou legislatívou, ktorá priznáva riaditeľke právo rozhodnúť koho prijme do zamestnania, a namietaným porušením základného práva a domáha sa na ústavnom súde jeho preklenutia. Podľa tvrdenia sťažovateľky „*Neprístupnosť k základnému právu zakotvenému v čl. 24 ods. 3 ústavy je mocenský zásah štátu do autonómneho postavenia cirkvi a vylučuje akékoľvek úvahy o plynutí lehoty*“.

Sťažovateľka na základe uvedených podstatných skutočností navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

«Postupom riaditeľky Základnej školy v Budkovciach bolo porušené základné ústavné právo garantované v Ústave SR v čl. 24 ods. 3, bolo odňaté právo cirkvi „nezávisle od štátnych orgánov“ zabezpečiť vyučovanie náboženstva.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom tejto sťažnosti je námietka sťažovateľky, že postupom a rozhodnutím riaditeľky Základnej školy v Budkovciach z 1. júla 2002 *«bolo porušené základné ústavné právo garantované v Ústave SR v čl. 24 ods. 3, bolo odňaté právo cirkvi „nezávisle od štátnych orgánov“ zabezpečiť vyučovanie náboženstva.»*

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd už o obsahovo rovnakej sťažnosti sťažovateľky z 5. novembra 2004 rozhodol svojím uznesením č. k. III. ÚS 361/04-8 z 1. decembra 2004, pričom táto skoršia sťažnosť sa sčasti týkala tej istej veci, t. j. namietaného porušenia základného ústavného práva garantovaného v ústave čl. 24 ods. 3 postupom riaditeľky Základnej školy v Budkovciach v súvislosti so zabezpečením vyučovania náboženstva na tejto základnej škole. Sťažovateľka sa uvedenou sťažnosťou domáhala aj toho, aby ústavný súd takto rozhodol: *«Postupom riaditeľky Základnej školy v Budkovciach bolo porušené základné ústavné právo garantované v Ústave SR v čl. 24 ods. 3, bolo odňaté právo cirkvi „nezávisle od štátnych orgánov“ zabezpečiť vyučovanie náboženstva.»*

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska účastníkov konania, namietaného porušenia základného práva podľa označeného článku ústavy, postupu a rozhodnutia riaditeľky Základnej školy v Budkovciach z 1. júla 2002, vrátane odôvodnenia sťažnosti, ako aj návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (tzv. *petitu*) je terajšia sťažnosť sťažovateľky celkom totožná s jej predchádzajúcou sťažnosťou z 5. novembra 2004 v časti, v ktorej ju ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú, ale aj ako

oneskorene podanú (pozri uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 361/04-8 z 1. decembra 2004).

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre zjavnú neopodstatnenosť nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde. Nejde o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, resp. sťažnosti, ktorým sa napáda rovnaký postup a rovnaké rozhodnutie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcej sťažnosti, ktorý bol odmietnutý ako zjavne neopodstatnený a oneskorene podaný.

Keďže ústavný súd po posúdení obsahu sťažnosti dospel k záveru, že predmetná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo ju potrebné ako neprípustný návrh odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2005